

Arrest

**nr. 100 459 van 3 april 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 26 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. RODRIGUEZ loco advocaat B. BRIJS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 maart 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 26 juli 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 4 oktober 2012.

1.3. Op 24 oktober 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 25 oktober 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en een Koerdische te zijn afkomstig van Kamishli, provincie al Hassake. U verklaart eind 1998 – begin 1999 met een Arabier, genaamd M.(...) R.(...) E.(...) F.(...), te zijn gehuwd en met hem twee kinderen te hebben, genaamd N.(...) en M.(...) H.(...). U zou sinds elf jaar in de stad Lattakiyah (provincie Lattakiyah) wonen samen met uw gezin. Uw echtgenoot zou taxichauffeur zijn. Hij zou sinds de Syrische revolutie rebellen vervoeren van Lattakiyah naar Damascus en omgekeerd. Eén week voor zijn eerste deelname aan een betoging zou u op vraag van uw echtgenoot tot tweemaal toe pamfletten tegen het regime op een privé adres hebben afgeleverd.

Op 21 maart 2011 zou uw echtgenoot deelgenomen hebben aan een betoging in Damascus. Bij zijn terugkeer rond middernacht zouden direct daarna mannen, zowel in uniform als in burger, het huis zijn binnengevallen en uw man aangehouden hebben. U zou hen achterna gelopen zijn en gesmeekt hebben uw echtgenoot vrij te laten waarop u tegen uw brandende auto zou zijn geduwd. U zou zijn flauw gevallen. U zou ontwaakt zijn bij uw bureu. Uw armen zouden door een verpleger zijn verbonden. U zou uw moeder opgebeld hebben en zij zou vervoer voor u regelen naar Kamishli. U zou uw buur de opdracht hebben gegeven om uw identiteitskaart, uw familieboekje, een zwarte zak op de zolder en juwelen en geld in een lade te gaan ophalen voor u. U zou samen met uw kinderen naar Kamishli zijn gevlucht waar u bij een vriend van uw vader zou zijn ondergedoken. Tijdens uw verblijf aldaar zou u via uw buur in Lattakiyah vernomen hebben dat de autoriteiten naar uw huis zijn gekomen op zoek naar u. Ook zouden de autoriteiten langs zijn gekomen bij uw ouders in Kamishli. Uw oom langs moederskant zou een smokkelaar geregeld hebben. Uw broer in Damascus zou uw zus in België gecontacteerd hebben over uw komst naar België. U zou met uw eigen Syrische identiteitskaart van Kamishli naar Damascus zijn gereisd. Uw kinderen zouden bij uw moeder zijn achtergebleven. Ook uw familieboekje liet u achter. Dezelfde dag, op 17 april 2011, zou u vanuit Damascus met een onbekend paspoort aan boord zijn gegaan van een onbekende luchtvaartmaatschappij en zou u met een directe vlucht samen met de smokkelaar naar Frankrijk zijn gereisd. In Frankrijk zou u zelf geen paspoortcontrole hebben ondergaan en u zou zonder enig probleem de luchthaven hebben kunnen verlaten. U zou enkele dagen in een huis hebben verbleven om uiteindelijk op 21 april 2011 door de smokkelaar in België te worden afgezet. Dezelfde dag nog heeft u hier asiel aangevraagd. De volgende dag bent u direct gehospitaliseerd in het Universitair Ziekenhuis van Luik afdeling brandwonden.

Ter staving van uw asiëldossier legt u op de zetel van het CGVS uw originele Syrische identiteitskaart neer die uw broer in Damascus met iemand had meegegeven naar België. Uw advocate legt op het einde van het gehoor twee attesten neer van het Sozial-Psychologisches Zentrum dd. 26 september 2012 met de mededeling dat u in behandeling bent sinds 17 juni 2011 omwille van traumatische gebeurtenissen in uw land van herkomst.

B. Motivering

Er dient na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en wel om volgende redenen.

Zo baseert u uw asiërelaas op het feit dat u gezocht wordt door de Syrische autoriteiten nadat uw man gearresteerd werd naar aanleiding van zijn deelname aan een manifestatie in Damascus op 21 maart 2011 en u voorheen in zijn opdracht pamfletten tegen het regime had afgeleverd (gehoorverslag CGVS, pp. 4, 5, 6 en 8). Het is echter zeer merkwaardig dat u deze twee cruciale punten die betrekking hebben op uw persoon, namelijk het verdelen van pamfletten en het persoonlijk gezocht worden door de autoriteiten, niet vermeld hebt in uw Vragenlijst, samen met u ingevuld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ter voorbereiding van het gehoor op het CGVS (zie Vragenlijst dd. 26/07/2011 vraag 3 punt 5 en punt 8). Hiermee geconfronteerd vergoelijkt u dit door te stellen dat u tijdens het eerste interview bang was om dit aan te halen (gehoorverslag CGVS, pp. 6, 8 en 9). Gewezen op het feit dat u toch geen schrik hoeft te hebben temeer u zelf bescherming vraagt aan de Belgische autoriteiten en u in uw Vragenlijst bij de DVZ wel andere belangrijke zaken hebt durven vertellen, zoals dat uw man 'pro revolutie' is (zie Vragenlijst dd. 26/07/2011), blijft u voet bij stuk houden dat u dit niet kon vertellen omdat u schrik had (gehoorverslag CGVS, p. 9). Het hoeft geen betoog dat dit antwoord totaal niet kan overtuigen, temeer aan het begin van het gehoor op de zetel van het CGVS u uitdrukkelijk gevraagd is of u alle essentiële elementen met betrekking tot uw asiërelaas en vrees hebt aangehaald in uw Vragenlijst waarop u bevestigend antwoordt (gehoorverslag CGVS, p. 2). Het niet eerder aanhalen van dergelijke cruciale elementen doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging in kader van de Geneefse Conventie.

Verder is het toch wel enigszins opmerkelijk dat u, terwijl u tijdens uw onderduikperiode in Kamishli op de hoogte was van het feit dat de autoriteiten u zowel in Lattakiyah als in Kamishli actief aan het zoeken waren (gehoorverslag CGVS, pp. 6 en 8), in het bezit zijnde van uw Syrische identiteitskaart, van Kamishli naar Damascus bent gereisd (gehoorverslag CGVS, pp. 3 en 9). Gewezen op het risico dat u nam door met uw eigen identiteitskaart te reizen, werpt u op dat er toen geen controle was (gehoorverslag CGVS, p. 9). Dit argument biedt geen afdoende verschooning aangezien u een eventuele controle nooit kan uitsluiten, hetgeen u indirect bevestigt doordat u zelf eerder in het gehoor verklaarde dat u uw Syrische identiteitskaart meenam naar Damascus en niet uw familieboekje omdat u dit laatste niet nodig hebt om naar Damascus te gaan (gehoorverslag CGVS, p. 3). Wat betreft uw reis van Syrië naar Frankrijk dienen ook hier de nodige vraagtekens te worden gesteld. Zo beweert u een rechtstreekse vlucht te hebben genomen om vervolgens zonder enige paspoortcontrole de luchthaven van Frankrijk te hebben verlaten (gehoorverslag CGVS, pp. 10 en 11). Daarenboven beweert u niet op de hoogte zijn van de gegevens in uw paspoort, zoals nationaliteit, naam en visum (gehoorverslag CGVS, p. 10). Gewezen op het feit dat iemand die van buiten het Schengengebied komt met een rechtstreekse vlucht sowieso een paspoortcontrole moet passeren alvorens toegang te krijgen tot het (Franse) grondgebied, een gegeven dat algemeen bekend is, wijzigt u voorgaande verklaring door te stellen dat u bedoelt dat u niet het paspoort in uw bezit had en dat de smokkelaar uw paspoort aan de controle toonde (gehoorverslag CGVS, p. 11). Erop gewezen dat iedereen deze controle individueel dient te doorlopen, blijft u bij uw verklaring dat hij uw paspoort heeft neergelegd, een verklaring die, dat hoeft geen betoog, totaal niet kan overtuigen (gehoorverslag CGVS, p. 11). Tot slot gevraagd wat u ging doen in geval van een grondige controle komt u niet verder dan te stellen dat de smokkelaar u zei niets te zeggen (gehoorverslag CGVS, p. 11). Deze nonchalante houding van de smokkelaar, namelijk u niet informeren wat te doen bij een eventuele controle, is weinig geloofwaardig aangezien de smokkelaar zelf hierbij het gevaar liep als mensensmokkelaar te worden onderschept en vervolgens hiervoor te worden vervolgd.

De door u neergelegde Syrische identiteitskaart heeft betrekking op uw identiteit en uw nationaliteit, gegevens die hier niet ter discussie staan. Verder legt uw advocate documenten neer, namelijk twee attesten van het Sozial-Psychologische Zentrum dd. 26/09/2012 waarin vermeld wordt dat u sinds 17 juni 2011 in behandeling bent. In één van deze attesten wordt er ook nog vermeld dat dit attest is opgesteld op vraag van de advocaat van de patiënt en dat de therapeutische opvolging zich focust op de traumatische ervaringen die de patiënt in haar land van herkomst heeft beleefd. Het feit dat er bij u het posttraumatische stresssyndroom is vastgesteld (zie attest Klinik St. Josef dd. 25/07/2011 dat is toegevoegd aan het administratief dossier ter gelegenheid van uw gehoor op de DVZ 26/07/2011) wordt door het CGVS op zich niet in vraag gesteld, doch er dient opgemerkt dat het gehoor op het CGVS probleemloos is verlopen en er zich geen moeilijkheden hebben voorgedaan. Deze attesten bevatten daarenboven geen verdere info wat betreft dit posttraumatische stresssyndroom.

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt een vrees in de zin van de Conventie te koesteren. Er zijn wel redenen om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Uit een grondige analyse van de actuele situatie in Syrië blijkt dat er, gezien de slechte veiligheidssituatie en de ernstige mensenrechtenschendingen die er momenteel op grote schaal voorkomen, een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. U komt, op basis van de elementen uit uw dossier, wel in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, samengenomen met de artikelen 48/3, 48/5, 57/6 alinea 2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald de verplichting om alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen, stelt verzoekster dat zij zich niet kan verzoenen met de bestreden beslissing en de daarin vermelde motieven en onderneemt zij een poging om de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen. Zij voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen weinig heeft ondernomen om haar asielrelaas ernstig te onderzoeken. De bestreden beslissing beperkt

zich tot opmerkingen betreffende haar verklaringen in de vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken en haar reis naar België, terwijl zij verschillende problemen heeft aangekaart en duidelijk heeft gemaakt dat zij werd gevisieerd omwille van de activiteiten van haar echtgenoot in het kader van de huidige revolutionaire context, aldus verzoekster. Zij vervolgt dat het Commissariaat-generaal haar relaas volledig en in haar geheel diende te beoordelen, rekening houdende met haar specifieke profiel en de actuele context. De motieven van de bestreden beslissing volstaan volgens haar niet om haar gehele asielrelaas te verwerpen.

Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een attest van mensenrechtenorganisatie MAF met vertaling in het Nederlands en een attest van het OCMW.

2.2. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke manier zij de artikelen 48/5 en 57/6 alinea 2 van de vreemdelingenwet geschonden acht. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) zij twee cruciale punten in haar asielrelaas die betrekking hebben op haar persoon, namelijk het verdelen van pamfletten en het persoonlijk gezocht worden door de autoriteiten, niet vermeld heeft bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken en haar verklaring hiervoor, namelijk dat zij tijdens het eerste interview bang was om dit aan te halen, totaal niet kan overtuigen zoals wordt toegelicht, (ii) het opmerkelijk is dat zij het risico nam om met haar eigen identiteitskaart van Kamishli naar Damascus te reizen, terwijl zij tijdens haar onderduikperiode in Kamishli op de hoogte was van het feit dat de autoriteiten haar zowel in Lattakiah als in Kamishli actief aan het zoeken waren en ook de nodige vraagtekens dienen te worden geplaatst wat betreft haar reis van Syrië naar Frankrijk, zoals omstandig wordt uiteengezet en (iii) de door haar neergelegde identiteitskaart slechts betrekking heeft op haar identiteit en nationaliteit, gegevens welke niet ter discussie staan, en het feit dat er bij haar het posttraumatische stresssyndroom is vastgesteld, zoals blijkt uit het attest van Klinik St. Josef d.d. 25 juli 2011, niet wegneemt dat het gehoor op het CGVS probleemloos is verlopen en er zich geen moeilijkheden hebben voorgedaan.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.5. Verzoekster beaamt dat zij niet haar hele asielrelaas heeft samengevat bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken maar zij eerder de persoonlijke incidenten en gevolgen heeft uiteengezet: de revolutie, het risico van arrestatie, de opgelopen brandwonden en haar vlucht. Zij stelt dat zij zich heeft beperkt tot de essentiële asielmotieven die haar zelf aangaan en wijst erop dat dit eigenlijk ook is wat van de asielzoeker wordt verwacht op dat punt van de procedure. Zij meent dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hieruit geen argumenten kan putten die wijzen op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Bovendien heeft zij uitgelegd dat zij toen niet alles durfde vertellen, wat evenmin tegen haar kan worden ingebracht gelet op de particuliere en moeilijke situatie waarin asielzoekers zich bevinden, aldus nog verzoekster. Zij vervolgt dat haar eerste verklaringen de laatste zeker niet uitsluiten en dat haar verklaringen geen tegenstrijdigheden bevatten.

Het asielrelaas werd voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gewoon gedetailleerder verteld.

Verzoekster overtuigt geenszins. De Raad benadrukt dat van verzoekster, die beweert te vrezen voor haar vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, in het kader van haar plicht tot medewerking, redelijkerwijs mag worden verwacht dat zij van bij de aanvang van de asielpcedure alle essentiële elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van haar vertrek of vlucht uit haar land van herkomst zouden geweest zijn (RvS 24 maart 2004 nr. 129.658). Dat zij in opdracht van haar echtgenoot pamfletten tegen het regime heeft afgeleverd en zij persoonlijk gezocht wordt door de autoriteiten betreffen cruciale elementen in haar vluchtrelaas. Nochtans maakte verzoekster hiervan op geen enkel ogenblik gewag bij het indienen van haar asielaanvraag. De Raad stelt vast dat aan verzoekster bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken op algemene wijze werd gevraagd om kort een overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of risico. Verzoekster verklaarde op dit ogenblik slechts: *“Voor het Newrozfeest van dit jaar, waren er revoltes, protesten tegen het systeem van de autoriteiten, dat was in Damascus. Toen mijn man thuiskwam waarschuwde hij me, dat indien ik gearresteerd werd, ik bepaalde documenten moest vernietigen (ze lagen in een zak op een bepaalde plaats in huis). Terwijl mijn man en ik praatten kwamen er plotseling een tiental mannen binnen, sommigen in burger, anderen in uniform. Ik wilde wegvlugten met de wagen (mijn man was taxichauffeur) en ze staken de wagen in brand. Ik verloor het bewustzijn en weet niet wat er verder gebeurd is. Toen ik weer bij bewustzijn was, zat er een verband rond mijn handen. Ik bevond me bij mijn bureu. Ik vroeg onmiddellijk waar mijn kinderen waren. Omdat ik niet naar huis kon stuurde ik de buurman tot bij me thuis. Ik vertelde hem waar hij een bepaalde zak kon vinden en ook wat geld. Ik nam telefonisch contact op met mijn moeder en legde uit wat er gebeurd was. Ze zei dat ik met de kinderen tot bij haar moest komen. Ik werd door iemand naar Kamishli gebracht. Onderweg smeed ik de zak weg waarover ik eerder heb verteld (die ik moest vernietigen van mijn man en ik door de buur liet meenemen uit mijn huis). Ik ging niet naar mijn moeder toe. Ik bleef bij één van haar bureu tot de dag dat ik het land verliet. Ik had schrik dat de autoriteiten mij zouden komen zoeken bij haar.”* (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst CGVS, p. 3). Hieruit blijkt dat verzoekster de kans kreeg om haar asielmotieven kort uiteen te zetten. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan redelijkerwijs van verzoekster worden verwacht dat zij dermate essentiële elementen zoals het gegeven dat zij in opdracht van haar echtgenoot pamfletten tegen het regime heeft afgeleverd en zij persoonlijk gezocht wordt door de autoriteiten, spontaan zou vermelden zo deze feiten zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt overigens dat het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekster werd voorgelezen in het Kurmanji en dat verzoekster, gevraagd of zij nog iets aan haar verhaal wenste toe te voegen slechts verklaarde dat zij wenst dat haar aanvraag goed behandeld wordt en dat zij bezorgd is om haar kinderen, waarna zij het verslag zonder voorbehoud heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 14, p. 3-4) en aldus te kennen heeft gegeven dat dit overeenstemt met de inlichtingen die zij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht zijn. Daarenboven verklaarde verzoekster bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken de essentiële elementen heeft opgegeven die haar asielrelaas en vrees ondersteunen (administratief dossier, stuk 4, p. 2).

In zoverre verzoekster herhaalt dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet alles durfde te vertellen, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze oordeelt dat angst geen afdoende verschoningsgrond kan vormen. Van verzoekster mag worden verwacht dat zij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor haar vlucht uit haar land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van haar asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voorts wijst de Raad erop dat een asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen impliceert in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoekster (kunnen) bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt bovendien in alle vertrouwen. Het feit dat verzoekster bang zou zijn geweest kan dan ook geen reden zijn om de asielinstanties essentiële informatie voor de beoordeling van haar asielrelaas te onthouden.

Daar verzoekster aldus geen aanvaardbare verklaring geeft voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van dermate belangrijke elementen in haar asielrelaas, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat deze omissies afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar voorgehouden vrees voor persoonsgerichte vervolging. Dit klemmt des te meer daar verzoekster geen informatie kan verstrekken over de pamfletten die zij zou hebben bedeed. Zo weet zij niets te vertellen over de inhoud van de pamfletten, kan zij niet duiden van welke partij ze uitgingen, noch in welke taal ze werden gesteld en kan zij evenmin toelichten aan wie zij de pamfletten moest overhandigen (administratief dossier, stuk 4, p. 4-5). Gelet op de actuele Syrische context, die gekenmerkt wordt door een uiterst repressief overheidsoptreden waarbij erg willekeurig wordt opgetreden en waarbij de Syrische overheid onvoldoende onderscheid maakt tussen gewone burgers en gewapende groeperingen, acht de Raad het bovendien geenszins geloofwaardig dat verzoekster niet samen met haar echtgenoot op 21 maart 2011 gearresteerd werd indien ook zij daadwerkelijk persoonlijk zou worden geïdendeerd. Verzoeksters bewering dat de autoriteiten pas later zijn teruggekomen op zoek naar haar, kan dan ook niet in het minst overtuigen. Gelet op de deze overwegingen en rekening houdend met verzoeksters profiel en de ongeloofwaardigheid van haar bewering als zou zij betrokken zijn geweest bij het verspreiden van pamfletten tegen het regime, slaagt zij er niet in aannemelijk te maken dat de overheid haar actueel persoonlijk zou zoeken met oog op vervolging.

2.6. Betreffende haar vluchtroute herneemt verzoekster haar eerder afgelegde verklaring dat zij naar Damascus is gereisd met haar eigen identiteitskaart. Zij stelt dat zij deze verplaatsing alleen heeft geregeld en niet werd bijgestaan door een smokkelaar. Zij heeft dan ook het identiteitsdocument gebruikt dat zij in haar bezit had. Zij kon niet uitsluiten dat er een controle zou plaatsvinden maar zij moest vertrekken en zij heeft daarbij geluk gehad. Verzoekster is de mening toegedaan dat dit geen reden kan zijn om het hele asielverhaal te verwerpen. Zij vervolgt dat zij vanaf Damascus begeleid werd door een smokkelaar die de reis, het paspoort en de controles regelde. Volgens het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient de identiteitscontrole individueel te gebeuren doch verzoekster laat in dit verband gelden dat deze controle niet meer inhoudt dan het vertonen van de identiteitspapieren, zonder een bijhorend verhoor, en dat de alledaagse en aanvaardbare praktijk aantoont dat een persoon gemakkelijk documenten van een medereiziger, beschouwd als familielid, kan vertonen. Zij stelt dat zij de instructies van de smokkelaar volgde en voert aan dat de al dan niet nonchalante werkwijze van de smokkelaar haar geenszins kan verweten worden en bovendien niet relevant is voor haar vluchtmotieven.

Opnieuw slaagt verzoekster er niet in het minst in te overtuigen. Vooreerst dient de Raad vast te stellen dat zij zich in het verzoekschrift louter beperkt tot het herhalen van haar eerder afgelegde verklaring dat zij naar Damascus is gereisd met haar eigen identiteitskaart zonder hierbij de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat dit bijzonder risicovol was gelet op de mogelijkheid van eventuele controles, temeer zij blijkens haar verklaringen gezocht werd door de Syrische autoriteiten, te weerleggen of te ontcrachten. Daarenboven kan redelijkerwijs aangenomen worden dat indien verzoekster daadwerkelijk wordt gezocht door de Syrische veiligheidsdiensten en de feiten zich hebben voorgedaan zoals zij ze voorhoudt, namelijk dat zij met haar kinderen naar haar moeder vluchtte in Kamishli, zij niet het risico zou gelopen hebben om via Damascus te vluchten nu Kamishli een grensstad is met Turkije.

Voorts benadrukt de Raad dat van een verzoekster mag verwacht worden dat zij haar reisweg en de door haar gebruikte documenten waarmee zij reisde voldoende kan toelichten en dat haar verklaringen hieromtrent minstens klaar en ondubbelzinnig zijn. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt echter dat verzoekster niet weet met welke maatschappij zij van Syrië naar Frankrijk is gevlogen (administratief dossier, stuk 14, verklaring DVZ, vraag 35 en stuk 4, p. 10). Daarnaast kan zij geen toelichting geven bij het door haar gebruikte paspoort (administratief dossier, stuk 4, p. 10), hetgeen onaanvaardbaar is. De Raad verwacht niet dat alle details van een paspoort gekend zijn doch van verzoekster, die beweert met een vals paspoort te hebben gereisd, wordt wel verwacht dat zij essentiële informatie betreffende dit paspoort, zoals de naam, geboortedatum, geboorteplaats, verkregen visa, het land en het doel waarvoor de visa werden verkregen, zonder enig probleem zou kunnen meedelen, gelet op de kans die zij loopt om bij een controle te worden aangehouden en ondervraagd omtrent haar identiteit en haar reisdoel. Het is immers algemeen geweten dat, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, op internationale luchthavens veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat om er grondig te worden ondervraagd over reisdocumenten en identiteit, en dit telkens op individuele basis. De Raad acht het dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekster noch in de luchthaven van Damascus noch in de Franse luchthaven waar zij landde niet persoonlijk haar paspoort

en reisdocumenten zou getoond hebben. Dit klemt des te meer daar vooral vluchten uit niet-Schengenlanden bij aankomst in de Schengenzone, waarvan Frankrijk lid is, aan strenge controles worden onderworpen. Gelet op het grote risico dat verzoekster liep om zowel in Syrië als in Frankrijk door het luchthavenpersoneel aan herhaalde identiteitscontroles en bevragingen te worden onderworpen met betrekking tot haar persoon en haar reisdoel, kan redelijkerwijs verwacht worden dat haar reis grondig werd voorbereid teneinde het risico om tijdens een van de controles door de mand te vallen te minimaliseren. Gezien het gevaar dat ook hijzelf liep om te worden onderschept en als mensenhandelaar te worden vervolgd, kan dan ook niet worden aangenomen dat de smokkelaar het risico zou hebben genomen om verzoekster geen informatie te geven over de voor haar voorziene reisdocumenten en dat hij evenmin aanwijzingen zou hebben gegeven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole. De vaststelling dat verzoekster geen gegevens over het door haar gebruikte paspoort kan verstrekken, wijst naar het oordeel van de Raad dan ook op een gebrek aan medewerking.

Bovendien moet verzoekster minstens in het bezit geweest zijn van een vliegtuigticket, instapkaart of bagageticket waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar zij in Europa is aangekomen. Zij kan echter geen reisbescheiden voorleggen en maakt aldus op vrijwillige wijze iedere controle van haar reisweg onmogelijk.

Zo verzoekster nog lijkt te menen dat de geloofwaardigheid van de reisroute niet relevant is bij de beoordeling van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging, wijst de Raad op artikel 4, tweede lid van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004, waaruit blijkt dat de asielinstanties van de asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten mogen verwachten over de afgelegde reisroute.

2.7. Vervolgens laat verzoekster gelden dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geenszins rekening heeft gehouden met haar specifieke profiel, zijnde een getraumatiseerde, zwaar verbrande en kwetsbare persoon met een duidelijk geobjectiveerde en door het Commissariaat-generaal niet betwiste PTSD. Bovendien gaf zij zeer duidelijk aan angstig te zijn geweest tijdens het eerste interview. Zij wijst erop dat haar medische toestand niet wordt betwist en dat een tijdens de administratieve procedure neergelegd medisch attest vermeldt dat haar posttraumatische stress te wijten is aan de opgelopen trauma's in haar land van herkomst. Verzoekster herhaalt dat zij ernstig gewond is geraakt in haar land van herkomst, dat zij mishandeld is geweest en ernstige schade heeft opgelopen. Dit moet volgens verzoekster in aanmerking worden genomen als ernstige aanwijzing van de ingeroepen vrees. De verwondingen en trauma's zijn immers ernstig en gebonden aan het asielrelaas. Een gedwongen terugkeer zou haar toestand alleen maar kunnen verergeren zodat enige maatregel tot verwijdering dan ook een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM, aldus nog verzoekster.

Vooreerst merkt de Raad op dat uit de lezing van zowel de vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken als het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat de gehoren op normale wijze hebben plaatsgevonden. Uit niets blijkt dat verzoekster zich omwille van psychologische problemen niet kon concentreren of dat zij om deze reden niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen. Integendeel, uit de lezing van de vragenlijst en het gehoorverslag blijkt dat verzoekster in staat bleek om op spontane wijze precieze, omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen wanneer haar gevraagd werd om haar asielrelaas uiteen te zetten. Uit de door haar voorgelegde medische attesten kan bovendien op generlei wijze worden afgeleid dat verzoekster aan geheugenproblemen zou lijden of dat haar cognitieve en mentale functies ernstig verstoord zouden zijn waardoor zij niet in staat zou zijn om haar asielmotieven op een volledige, volwaardige en geloofwaardige manier uiteen te zetten.

Voorts blijkt uit het door verzoekster neergelegde medisch attest d.d. 25 juli 2011 dat bij haar een posttraumatisch stresssyndroom werd vastgesteld. Uit de twee andere attesten d.d. 26 september 2012 blijkt dat verzoekster psychologische problemen heeft. Uit geen van deze attesten kan echter afgeleid worden wat de precieze oorzaak is van deze problemen. Er wordt weliswaar verwezen naar 'traumatische gebeurtenissen in het land van herkomst' doch deze vaststelling vormt op zich geen bewijs van de door verzoekster aangehaalde feiten. De behandelende arts doet immers slechts vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van verzoekster. De oorzaak van haar psychologische problemen kan door de arts echter niet met zekerheid worden bepaald en ook hij kan zich op dit vlak louter baseren op haar verklaringen. Hoe dan ook, zelfs indien geloof zou worden gehecht aan de arrestatie van verzoeksters echtgenoot en de omstandigheden waarin zij haar brandwonden zou hebben opgelopen, doet dit geen afbreuk aan hetgeen werd uiteengezet onder punt

2.4., waar wordt geoordeeld dat verzoekster er niet in slaagt aannemelijk te maken dat de Syrische overheid haar actueel persoonlijk zou zoeken met oog op vervolging.

2.8. De overige door verzoekster bijgebrachte en niet onder punt 2.7 besproken documenten zijn evenmin van dien aard dat zij de appreciatie van haar asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, toont de door haar neergelegde identiteitskaart slechts haar identiteit en nationaliteit aan, gegevens welke echter niet ter discussie staan.

Het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde document van MAF, een mensenrechtenorganisatie in Syrië, werd niet gedateerd en is evenmin ondertekend zodat eender wie een dergelijk document kan hebben opgesteld en hieraan derhalve geen objectieve bewijswaarde kan worden verleend.

Het attest van het OCMW is niet dienstig voor de beoordeling van verzoeksters vluchtmotieven.

2.9. Tot slot is ook verzoeksters veelvuldige verwijzing naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om aan te tonen dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus niet dienend. Rechterlijke beslissingen hebben immers geen precedentwaarde. Bovendien dient elke asielaanvraag op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

2.10. In zoverre verzoekster onder verwijzing naar de richtlijnen van UNHCR en de Kwalificatierichtlijn nog laat gelden dat er een gedeelde bewijslast bestaat, merkt de Raad op dat het aan de asielzoeker is om de verschillende elementen van zijn/haar relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen en dat het voordeel van de twijfel slechts speelt wanneer na onderzoek van alle elementen het relaas van de aanvrager als waarachtig overkomt en niet in strijd is met de informatie gevoegd aan het administratief dossier. Van een 'gedeelde bewijslast' kan slechts sprake zijn in de mate de betrokkene voldoende medewerking verleent en waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen aflegt. In casu dient echter te worden vastgesteld dat verzoekster ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de redenen waarom zij haar land van herkomst ontvlucht is terwijl van haar minstens verwacht kan worden dat zij middels een coherent en waarachtig relaas aantoont dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Indien de betrokkene zich bedient van een ongeloofwaardig relaas kan enkel nog onderzocht worden in welke mate de betrokkene in aanmerking komt voor de toepassing van de subsidiaire bescherming. De Raad moet verzoeksters asielrelaas immers slechts toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, indien hij overtuigd is van de echtheid van verzoeksters verhaal, hetgeen om hoger vermelde redenen niet het geval is.

2.11. De Raad stelt vast dat door middel van de bestreden beslissing aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aangezien niet wordt getwijfeld over haar afkomst uit Syrië. In het administratief dossier zijn geen redenen voorhanden om dit onderdeel van de bestreden beslissing te hervormen.

2.12. Waar verzoekster in fine vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS